

A propòsit de la novel·la “L’HOME QUE PERSEGUIA LA VERITAT”

Un home net de cor

L’Andreu Novell és “L’home que perseguia la veritat”, un jubilat, vidu de fa temps, que mena una existència tranquil·la al carrer Montcalvari, en una casa rehabilitada en vida de la seva dona. Ara només manté alguns veïns i amics fidels, que el descriuen com: “Un bon home, l'exemple que qualsevol faria servir per retratar algú net de cor, prudent per naturalesa, amb una educació que li dona un toc d'elegància, però amb un sentit de l'humor que tan aviat es tenyeix d'ironia com es torna sorneguer. Algú que mai no et faria una mala passada, algú que en trenta-cinc anys de viure a Sant Feliu no es va crear ni un sol enemic, potser per la seva tendència a buscar el cantó positiu de les coses, i sobretot de les persones”.

Amb aquesta filosofia de vida, ell no para de fer caminades pel bosc i per voramar, freqüenta la penya del Casino i les sales de la Biblioteca, i no ha perdut la dèria de baixar sovint a la Cala Vigatà, “aquell racó de món que tenia el poder de reconciliar-lo amb el mar i amb el món sencer. Allà, entre el pedregar de la platja, s’hi havia fet el seu petit espai net de pedres cantelludes, tot grava de la més fina, el lloc perfecte per plantar-hi la tovallola i estirar-s’hi com si el temps no hagués de passar mai”.

Però aquesta rutina plàcida se li trenca quan s’acosta el centenari del pintor Eduard Vilamateu, per qui ell havia treballat de xofer i d’home de confiança. La premsa remou l’estranya mort d’un lladre assaltant fa trenta anys, de la qual es va autoinculpar el pintor, mentre que l’Andreu està convençut que no en va ser responsable. A punt de complir els noranta anys, de cop l’home es pregunta: “Per què enganyar-me? Sóc un vell que fot angúnia, per no dir fàstic... Per què no admetre que tots tenim un final?”, i tanmateix dedica totes les seves energies a aclarir aquell antic enigma. Els seus el prendran per boig, la família del pintor se’l voldrà treure del damunt, i ell només comptarà amb el suport d’un noi de vint anys, convallescent d’una temptativa de suïcidi, que acaba d’arribar a Sant Feliu i té molt per aprendre de la vida. Aquest testimoni dels seus neguits serà qui, tres anys després, estarà en les millors condicions

per aclarir-nos qui era “l’home que perseguia la veritat i en va trobar més d’una”.

Mentre el cas no s’aclareix, seran ells dos qui no pararan d’anar i venir des del barri de Monticalvari a Castell d’Aro, a S’Agaró, a la vall de la Mascanada i allà on calgui per rastrejar una veritat que s’esmuny i que acabarà per esclatar amb uns efectes insospitats.

En tot moment, Sant Feliu és presentat com un escenari apacible, obert a totes les formes de vida, però capaç d’incubar les tensions més soterrades, mentre el protagonista “va amunt i avall de la platja, amb passes llargues, nervioses, sotjant l’aigua calmosa, d’un blau agrisat, sense una línia d’horitzó definida”, i s’endú les cabòries al seu aixopluc: “Trenta-cinc anys de viure al carrer Monticalvari, un cul de sac estret, i cada cop que deixava enrere el monestir era com si s’embarqués cap a una illa remota. La paret rònega de l’antiga fàbrica de suro, el clos del teatre a l’altra banda, les mínimes voreres, tot el feia sentir en els extramurs.”

I amb tantes anades i vingudes, el lector queda convidat a estimar i a identificar-se amb Sant Feliu tant com ho ha fet l’Andreu Novell fins a no voler-se’n moure.